

De kou van de zon

Op een stralende dag gooide de zon, zoals elke keer, al zijn licht en warmte weer van zich af, want dat was zijn bestemming en hij deed het graag.

Maar vandaag was het anders dan anders..... voor het eerst in zijn leven voelde hij zich koud en lusteloos van binnen.

"Hoe kan dat nou?" dacht hij en uit alle macht wierp hij nogmaals kilometershoge, zinderende vlammen de ruimte in, maar het gevoel bleef.

"Misschien moet ik maar een eindje gaan wandelen" zei de zon tegen zichzelf. *"Even wat andere energie opsnuiven."*

Hij voelde de blijdschap weer een beetje terugkomen, maar realiseerde zich plotseling dat dat helemaal niet kon..... hij was een stilstaande ster....bewegen was er niet bij.

"Stilstand is achteruitgang" mopperde hij... *"verdorie, waarom draait altijd alles om mij....ik wil ook wel eens lekker zwieren en losgaan!!!"*

"Maar je staat toch al in vuur en vlam" antwoordde de maan. Ze had allang in de gaten dat er wat aan de hand was en wilde er voor haar beste vriend zijn. Ze had hem lief, want hij zette haar elke nacht in al haar verschijningen voortdurend in het licht.

"Ik weet niet wat er aan de hand is", zei de zon. *"Voor het eerst voel ik me koud van binnen. Misschien komt het omdat er ooit een moment aanbreekt dat ik implodeer....misschien is dat nu al begonnen..."*

"Nee joh" zei de maan. *"Dat duurt nog heel lang. Dat kan het niet zijn. Misschien ben je duizelig van al die planeten die continue om jou heen draaien. En ze doen dat ook nog eens keer in hun eigen tempo. Ik zou er urenlang van worden. Voel je je daar misschien oververantwoordelijk voor?"*

"Dat valt wel mee" zei de zon.... *"en bovendien staan sommigen zo ver weg dat ik er niet eens kan komen met m'n licht en warmte."*

"Misschien heeft het te maken met de planeet waar ik de hele tijd omheen dans" zei de maan. *"Die staat het dichtst bij je en ik heb gehoord dat die je het meeste pijn kunnen doen."*

"Ja" zei de zon.... *"Dat is wel een planeetje apart. Die draait niet alleen om mij heen, maar ook om zichzelf en laat dus elke keer wat anders aan mij zien."*

"Maakt dat je gelukkig?" vroeg de maan aan de zon.

"Soms wel" zei de zon.... *"Dan zie ik de prachtigste bossen, waterpartijen en de meest schitterende dierenpracht. En ik zie een oersterk gevoel."*

"Wat dan?" vroeg de maan.

"Liefde" antwoordde de zon.

"Wat geweldig!!!" riep de maan. *"Dat komt door jouw warmte en licht....anders was het er helemaal niet geweest."*

Toen dacht de maan diep na. Na een tijdje keek hij de zon indringend aan.

"Maar als dat zo is...hoe kan het dan dat jij je zo koud voelt van binnen?"

En in één keer wist de zon het! Hij verhief zijn vlammen van opwinding en schreeuwde het uit: *"Omdat er ook mensen zijn die denken dat anderen hun bezit zijn, dat zij meer waard zijn dan hen. Zij wanen zich superieur aan de dieren en de planten. Ik hoor vernietigende wapens en zie getraumatiseerde mensen, huilende honger, minder verdraagzaamheid, meer polarisatie, minder menselijkheid en meer systemen."*

Toen begon de zon te huilen: *"Ze veranderen mijn licht in duisternis. Had ik het maar nooit gegeven...dan was dit ook niet gebeurd. En ze misbruiken mijn warmte....altijd maar meer, altijd maar meer. Niet tevreden zijn met wat er is, zodat mijn lieve warmte verandert in gevaarlijke hitte. Elke keer zie ik het weer voor mijn ogen gebeuren: enorme bosbranden, grote droogtes en smeltend ijs. Mijn warme liefde keert zich tegen mij. Ik krijg te weinig terug wat ik geef...en daarom voel ik mij zo koud."*

Daarop omhelsde de maan de zon en gek genoeg verbrandde zij niet.

"Maar hoe vind ik mijzelf terug?" snikte de zon.

"In de eerste plaats de duisternis die door een ander veroorzaakt wordt bij die ander te laten, zelf blijven stralen en genieten van het licht, zodat de duisternis een stukje kleiner wordt. En in de tweede plaats de hoop niet verliezen." zei de maan.

"Maar hoe doe ik dat?" vroeg de zon.

"Door je te verbinden met allen die dat ook doen en ondanks alles blijven genieten van de mooie dingen."

Toen keek de zon opnieuw naar de aarde en dwars door alle duisternis zag hij het licht, zijn licht. En zijn kou werd verwarmd door lieve ogen, verbindende woorden, helpende handen, protesterende monden en biddende harten.

En hij straalde....krachtiger dan ooit tevoren.

***Als het duister
mij verblindt
zoek jij mij
met jouw stralende licht.
Als het verdriet
mij gijzelt
troost jij mij
met jouw tedere liefde
Als de angst
mij versteent
bevrijd jij mij
met jouw krachtige energie
Jij lieve jij***